

Kære ledelse, kære lærere, kære ansatte på Herlufsholm, kære forældre og ikke mindst, kære den 222. regering.

Tænk at vi er kommet i mål. Det er i dag, vi kan sige, at vi gjorde det; vi kæmpede os igennem tre års afleveringer, morgenmoduler, 7. moduler, SRP-skrivdagene, et hav af termins- og årsprøver og nu vores hueeksamen. Vi sidder her i dag for første gang som studenter, men for sidste gang som den 222. regering. Det er en mærkelig følelse.

For hvis der er en ting, jeg har hørt gennem de sidste tre år, så er det, hvor meget vi alle sammen glædede os til at blive færdige. Og det er jeg heller ikke selv uskyldig i. Men nu hvor dagen endelig er kommet, tror jeg ikke, at nogen af os havde forestillet sig, hvordan den faktisk ville føles. Mens jeg står heroppe i dag og ser ud over alle jer smukke studenter og studiner med jeres fine røde huer, er det med en stor glæde og en vis grad af vemod, at jeg holder denne tale.

Man får ofte at vide, at tiden går hurtigt. Det er en af de ting, man altid tænker er lidt af en kliché, indtil man pludselig sidder her som student og opdager, at det faktisk passer. Derfor tænkte jeg, at vi i dag kunne tillade os at kigge lidt tilbage på de sidste tre år, som vores årgang har tilbragt sammen her på skolen. For hvis der er en ting, der har kendetegnet vores gymnasietid, så er det, at vi altid har haft blikket rettet mod det næste.

Hvert år har haft sine egne milepæle, som vi har set frem imod, og hver gang vi nåede en af dem, rettede vi straks blikket mod den næste.

Vi glædede os til vores komedie i 2.g, hvor vi lavede måske den bedste - og nok også den eneste - gymnasiefremførelse af Erasmus Montanus nogensinde.

Derefter glædede vi os til at blive de ældste på skolen og til endelig at få lov til at bære de hvide benklæder om lørdagen. For mange af os markerede de hvide benklæder på sin vis det sidste bjerg, der skulle bestiges. Som yngre elever så vi op til dem, der bar dem, og pludselig stod vi selv der. Om vi agerede som gode rollemodeller må vi lade andre vurdere, men vi nød i hvert fald privilegierne.

Naturligvis glædede vi os også til at feste i Fugleskydningsteltet, vores byture - som blev arrangeret af vores dygtige overfestsarrangører - og til trollebal, hvor vi dansede Lanciers sammen.

Og nu er vi så nået til den milepæl, som alle de andre på en eller anden måde har peget frem imod: den dag, hvor huen endelig er kommet på

hovedet. Og nu glæder vi os selvfølgelig til vognturen og de kommende gilder - sådan er vi jo bare!

Vi har været en lille årgang med fem klasser, som hver især har haft deres egne fællesskaber, deres egne udfordringer og deres egne særskilte processer gennem gymnasiet. Vores årgang har samtidig oplevet en gymnasietid, som på mange måder har været præget af udfordringer. Der har været perioder, hvor det ikke altid har været let at være elev på Herlufsholm, og hvor vores fællesskab er blevet sat på prøve. Men på trods af alt det står vi her i dag som en samlet årgang, klar til at forlade skolen som en samlet flok.

I løbet af vores gymnasietid har der derfor været meget snak om, hvad det egentlig er, der definerer Herlufsholm. Der er blevet talt om kultur, værdier og traditioner, og mange har forsøgt at sætte ord på skolens såkaldte DNA. Jeg ved egentlig ikke om jeg vil mene, at svaret findes i skolens struktur eller i dens traditioner alene; for mig er det ikke strukturen, men de mennesker der indgår i den. Hertil kommer jeg naturligvis til at tænke på de lærere, som har udfordret os, stillet krav til os og lært os mere, end vi måske selv har været klar over undervejs. Den faglige udvikling, vi i dag afslutter, skyldes i høj grad dem, og derfor fortjener de en stor tak.

Men gymnasietiden har naturligvis handlet om mere end faglighed. For mange af os er det først og fremmest de mennesker, vi har delt årene med, som har gjort tiden her særlig. De venskaber, der er opstået på tværs af klasserne, på gårdene, i udvalgene, i fritidsaktiviteterne, og alle de steder, hvor hverdagen har udfoldet sig. Relationer, som ikke altid har været uden udfordringer, men som alligevel har været med til at forme os.

I de tider, hvor venskabelige relationer har været under prøvelse, har vi derfor ofte vendt tilbage til det samme sted: familien.

Kære forældre,

I har fulgt jeres børn gennem den identitetsrejse, som Herlufsholm har været. I har været med til Fugleskydning, Forårsbal, Komediebal, Trollebal, eksamensperioder, hueeksamen, og nu denne dag. I har set os vokse op, fejle, lykkes og findes os selv. Men vigtigst af alt, har I været der, når vi havde brug for jer.

Som forældre har i spillet en større rolle i vores gymnasiegang, end vi måske altid har være gode til at sige højt, og derfor skylder vi jer en stor tak.

Den samme tak skylder vi nogle andre vigtige mennesker, som har været en del af vores hverdag her på skolen.

Kære sovesalslærere,

For de af os, der har boet her, har I betydet langt mere end hvad navnet "sovesalslærere" kan rumme. I har været en del af hverdagen gennem nogle af de år, hvor der er sket mest i vores liv. I har set os på gode dage og dårlige dage: I har set os komme alt for fulde tilbage fra ballerne og gerne ville fortsætte festen på gården (hvilket vi nogle gange fik lov til), og i så os også den dag, vi fik hue på. Med andre ord, har I set os i de bedste versioner af os selv og indimellem også i de mindre gode.

I har derfor været med til at skabe de rammer, som har gjort Herlufsholm til et hjem for mange af os. Så det vil vi gerne sige en stor tak for - især til Stine, på vegne af alle os PG-piger.

Kære Stine

Tusind tak for at gøre det her sted til et hjem, og for at altid have været her for os når vi havde brug for at snakke, både om de store og de små ting. Vi kommer til at savne dig så meget - selvom jeg egentlig forestiller mig, at PG's morgenbordsfraværstatistik muligvis kommer til at se en smule bedre ud.

Endelig vil jeg også gerne rette en tak til årgangen. Ikke alene for de sidste tre år, men for det fællesskab, der er opstået undervejs, og for alle de oplevelser og venskaber, som vi nu tager med os videre.

Når vi om lidt forlader denne sal som studenter, er det afslutningen på en vigtig periode af vores liv. I morgen fordeler vi os i fem forskellige studentervogne, og kort tid efter fortsætter vi ad forskellige veje. Nogle skal rejse, nogle skal arbejde, nogle skal i Forsvaret, og andre skal direkte videre på en uddannelse. Det bliver en anden hverdag end den, vi har været vant til her på Herlufsholm.

Men selvom vi forlader skolen, tror jeg ikke, at vi efterlader disse år bag os.

For når vi om nogle år tænker på Herlufsholm, bliver det ikke de enkelte karakterer eller eksamener, vi husker. Det bliver Fugleskydning. Det bliver de hvide benklæder. Det bliver ballerne, byturerne, de sene aftener og alle de mennesker, som fyldte hverdagen ud mellem dem - det bliver sammenholdet og fællesskabet.

Og det er måske netop derfor, at man kan forlade Herlufsholm med både vemod og glæde på samme tid. For selvom vi tager afsked med en hverdag, som har betydet meget for os, gør vi det med en rygsæk fuld af oplevelser, relationer og erfaringer, som vi tager med os videre.

Så kære 222. regering,

Uanset hvilke karakterer der står i jeres huer, sidder I her i dag som studenter. I har gennemført. I har udviklet jer. Og I har været med til at forme en årgang, som jeg personligt er utrolig stolt af at være en del af.

Tillykke til jer alle.

Jeg tænker nu, at det er tiden til at uddele et Herlovianer-Hurra for Herlufsholm og den 222. regering - så det håber jeg, I vil være med til at klare med mig:

HERLUFSHOLM OG DEN 222. REGERING LÆNGE LEVE!